

Centrum voor Ontwikkeling, Documentatie en Informatie Palestijnen

Ectorsstraat 19, 3400 Landen
Rekeningnr: 000-157 66 47-09

Tel & fax: 011-88.15.52
Webstek: www.codip.be

E-mail: Codip@skynet.be
www.sabrashatila.web-log.nl

Inhoud

0. Editoriaal
1. Het kopen van Palestijnse nationale rechten
2. MEDIA, reactie op...
3. Zou het stoppen van Hamas raketten Israël tot vrede dwingen?
4. Uitspraken die doen nadenken
5. Persbericht film Wilders
6. CODIP ACTIEF

De Amerikaanse president Bush bij aankomst op 9-1-08 op vliegveld Ben Gurion:

"Israel en de Verenigde Staten zijn belangrijke bondgenoten. De bron van die verbondenheid is het geloof in de kracht van menselijke vrijheid. Onze volken bouwden beiden onder moeilijke omstandigheden een democratie. De band tussen onze beide landen garandeert Israël's veiligheid als een Joodse staat."

Beste Vrienden van Palestina,

2008, een heel symbolisch jaar: Israël bestaat 60 jaar en gaat dit ook uitbundig vieren. Meteen ook worden de 60 jaar etnische zuivering van Palestina herdacht. De 'stichting van de staat Israël', was een koloniaal project dat op planmatige, gewelddadige en systematische wijze 750.000 tot 900.000 Palestijnen van huis en land verdreef. Israël blijft het Recht op Terugkeer van deze Palestijnse vluchtelingen negeren. 60 jaar Israël vieren betekent ook 60 jaarlang brutale schending van de mensenrechten, 60 jaarlang schending van het Internationaal Recht.

Alsof dit nog niet voldoende is, discrimineert Israël zijn niet-joodse minderheid (de Palestijnse bevolking die achterbleef na de etnische zuivering van 1948 en 20% vormt van de huidige Israëlische bevolking). Dit uit zich o.a. in het vernietigen van huizen en de inbeslagname van gronden op grote schaal, om plaats te maken voor nieuwe joodse steden. Deze politiek wordt voor eigen publiek onbeschaamd verdedigd met ronkende titels als "Judaïseer Galilea".

Ondanks dit alles blijft Israël van onbegrensde steun en medewerking genieten op economisch, militair, diplomatiek, politiek en academisch vlak.

Hoe kunnen gewetensvolle mensen 60 jaar Israël vieren? Laten onze Belgische politici zich enkel informeren door de bezettende macht Israël? Kunnen zij de historische feiten niet meer kritisch bekijken en interpreteren op basis van democratie, mensenrechten en Internationaal recht? Toch waarden die onze politici in het vaandel zouden moeten dragen of niet?

Door bij te dragen aan de officiële vieringen van de Israëlische staat, drukt men zijn steun uit niet alleen aan Israël, maar steunt men eveneens de bezetting van Palestina, de Apartheid en de mensenrechtenschendingen. Op deze wijze dekt men de oorlogsmisdaden toe tegen anderhalf miljoen Palestijnen die bedreigd worden door een langzame genocide.

Bovendien bereidt Israël en de VS vandaag een nieuwe oorlog voor in het Midden-Oosten.

CODIP roept politici en gezagsdragers op om de 60 jaar Israël vieringen te boycotten. Deze vieringen beledigen de Palestijnen in hun geschiedenis, verkrachten hun rechten, en duwen hen nog meer in de onderdrukking en uitzichtloosheid. Zij blokkeren de weg naar gerechtigheid, vrijheid, gelijkheid, en duurzame vrede die enkel via Internationaal Recht en respect van de Mensenrechten kan bekomen worden.

De CODIP ploeg

1. Het kopen van Palestijnse nationale rechten

20 januari 2008 door **Dr. Abdul Sattar Qasim**

Westerse ambtenaren en academici geven vaak sociale en economische redenen op als uitleg voor het enthousiasme waarmee jongeren zich bij militante organisaties aansluiten. Het hoofd van de familie heeft het druk genoeg in zijn pogingen om eten op tafel te zetten. Jongeren zijn daarom op zichzelf aangewezen, wat een reden kan zijn voor het ontstaan van psychologische en sociale problemen. Dit zou verklaren waarom veel jongeren op wraak zinnen en tot geweld overgaan, of verwickeld raken in de narcotica handel – een korte stap naar het lid worden van criminele bendes die stelen en moorden. Om die reden besloten zij (nvdr de westerse ambtenaren en academici) dat het verbeteren van de economische situatie de sleutel is voor het oplossen van problemen die geweldpleging tot gevolg hebben.

Omdat de lijdensweg van de Palestijnen al tientallen jaren voortduurt, is het hoe langer hoe moeilijker geworden voor westerse politici om Palestijnse eisen aan te pakken. Te vaak concentreren zij zich op het vinden van een oplossing voor het Palestijns-Israëlijs conflict zonder de essentiële kwesties aan de orde te stellen (zoals het recht op terugkeer, etnische zuivering, onteigening...enz.).

We horen westerse ambtenaren soms praten over het lijden van het Palestijnse volk en over de slechte leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen; we horen hen heel soms zelfs praten over Palestijnse mensenrechten voor diegenen die onder Israëlijs bezetting leven. Zelden echter zult u iemand onder hen horen praten over Palestijnse nationale rechten.

Omdat Palestijnen dit “gewelddadige” fenomeen vertonen, heeft het Westen haar energie geconcentreerd op het oplossen van dit conflict door het verbeteren van de economische toestand of van de leefomstandigheden voor Palestijnen in de bezette gebieden.

Van meet af aan besloot Israël de Palestijnse weerstand het hoofd te bieden door overwegend gewelddadige represailles. Ondanks de vernietigende kracht van deze acties, had dit echter niet het gewenste resultaat. Het verzet is gegroeid, zowel in kwantiteit als in kwaliteit, en wel in die mate dat het tegenwoordig veel Israël's angst aanjaagt.

Naast de confrontatie met het Palestijns verzet, vonden Israël en de westerse regeringen het eveneens nodig om economische en financiële fronten aan te pakken.

Het temmen van het Palestijnse volk

De vijanden van de Palestijnen grepen twee tactieken aan om dat volk klein te krijgen: de eerste had tot doelstelling de Palestijnen te frustreren en te onderdrukken door op een fysieke manier hun wil tot verzet te verslaan. De tweede tactiek bestond erin de Palestijnen te lokken met financiële voordelen en met leidinggevende posities in hun samenleving.

Ik zal deze tactieken niet in detail uitleggen; de lezer kan die verbinden

- met de nederlaag van het Palestijns verzet in Libanon, in 1982,
- met de tactieken die de eerste Intifada de kop indrukten
- met de manier waarop Israël de geldtoevoer van buitenaf toeliet, en
- met het feit dat een alternatief Palestijns leiderschap in leven werd geroepen - een leiderschap dat gewapend verzet ontmoedigt.

De eerste fase had tot doel een financiële oplossing te vinden voor de Palestijnse zaak door Palestijnse academici er toe aan te zetten centra en organisaties te openen die de economische oplossing van de Palestijnse zaak aanhangen, en die het “beschaafde” gezicht van het Palestijnse volk tonen.

Het begin van de tachtiger jaren zag een stille en voorzichtige zoektocht naar Palestijnse academici die deze tactiek zouden ondersteunen. Aanvankelijk was de omgeving in de bezette Westbank en de Gazastrook nog niet rijp voor dergelijke activiteiten.

Enkele onderlegde Palestijnen traden tevoorschijn en deden beroep op het Westen om besprekingen te houden in een taal die zij verstonden, met als middelpunt het aan het licht brengen van de lijdensweg van het Palestijnse volk en het aan de kaak stellen van Israëlijs wrede daden die tegen hen gebruikt werden.

In de jaren 80 spraken zij zich niet uit tegen verzet en werd hun intentie om Israël te erkennen niet openbaar gemaakt, maar zij concentreerden zich op het verbeteren van de economische condities als middel om

de bezette Palestijnen te helpen, en het oprichten van een Palestijnse staat op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook.

Ik was een van degenen die benaderd werden om deze politiek te steunen; in 1983 bood de Amerikaanse consul in Jeruzalem hiervoor zelfs zijn medewerking aan, en in 1989 stelden de Israëli's voor een Palestijnse leider van mij te maken.

In die tijd streefden de Amerikaanse en de Israëlsche politiek eraan de aandacht van het Palestijnse volk af te leiden van hun recht op terugkeer en hun recht op zelfbestuur. In plaats daarvan moesten zij denken aan de mogelijkheid van de oprichting van een Palestijnse staat in de Westbank en de Gazastrook. Het lijden van de Palestijnen in de bezette gebieden werd gebruikt als middel

- om Palestijnse eisen te verzwakken, en
- om het Palestijnse volk te herleiden tot een volk dat in de Westbank en de Gazastrook leeft.

Het lijden van de Palestijnen in de bezette gebieden werd gebruikt als middel om de Palestijnse eisen te verzwakken, en om het Palestijnse volk te herleiden tot een volk dat op de Westbank en in de Gazastrook leeft.

Op hun beurt kregen deze Palestijnse academici een groot aantal voordelen van de Israëlsche bezetters, zoals buitenlandse reizen, bewegingsvrijheid, doceren in het buitenland, het bijwonen van conferenties, en, in sommige gevallen, zelfs financiële steun.

Meer specifiek vermeld ik het Palestijnse Media Centrum, dat genoot van een grote waaier activiteiten, inclusief financiële steun van de PLO zonder enige bezwaren of beperkingen van de Israëlsche bezetters. De mensen die aan het hoofd stonden van dit media centrum werden voorgesteld als Palestijnse leiders. Deze "leiders" werden zelfs openlijk lastiggevallen door de bezetters om hun politieke geloofwaardigheid bij het Palestijnse volk te versterken.

Vanaf 1988 begonnen Palestijnen stilaan juist datgene te accepteren dat ooit verboden was. Ze gingen zelfs over de rode lijnen heen die zij zichzelf eerder opgelegd hadden. Zij

- erkenden de Staat Israël,
- erkenden de VN resoluties 242 & 338,
- collaboreerden met de Israëlsche bezetting in zaken die met veiligheid te maken hadden, en
- zij arresteerden zelfs veel Palestijnen wegens hun verzet tegen de Israëlsche bezetting.

De tactiek van het opkopen van Palestijnse rechten

Na het uitvoeren van de tactiek die eruit bestond het Palestijnse volk te frustreren en financieel te lokken, begonnen Amerika en Israël de Palestijnen nog meer aan banden te leggen door het controleren van hun bronnen van inkomst; hetzij direct, hetzij via de westerse donorregeringen.

Het doel was, en is nog steeds, om het Palestijnse volk gijzelaar te maken van het brood waarmee ze kunnen overleven; dit zal hen ervan weerhouden hun nationale rechten op te eisen en verzet te bieden tegen de Israëlsche bezetting. In andere woorden, het doel bestaat erin hen bezig te houden met puur overleven van dag tot dag, en niet eens te denken aan hun recht op terugkeer of de bevrijding van Jeruzalem.

Deze tactieken wonnen aan kracht na het tekenen van het Oslo Akkoord en na de stichting van de Palestijnse Nationale Autoriteit (PNA). Voorgenoemde tactieken hebben hun oorsprong in drie primaire principes:

1. Amerika en Israël verbonden het financieren van de Palestijnen met de westerse donorlanden. Het is van belang te noteren dat financiële steun afhangt van de graad waarmee Palestijnen de ondertekende akkoorden met Israël in praktijk brachten, vooral in zake van veiligheid.

Amerika en Israël waren vastbesloten de Arabische landen te weren van het direct financieren van de Palestijnen (zoals het financieren door Saudi-Arabië, Koeweit, en door de VAE). Zij verzekerden zich ervan dat deze financiële steun enkel van westerse donorlanden zou komen, en wel op een manier die zij totaal controleren. Het moet opgemerkt worden dat sommige Arabische landen ook wel financiële steun boden; deze steun was echter gegeven in de capaciteit van een donorland en niet van een zusterland dat niet beantwoordt aan van tevoren afgesproken voorwaarden van veiligheid en normalisatie met Israël.

Om die reden ging de PNA over tot het kunstmatig opdrijven van het aantal van zijn bedienden, terwijl het al tienduizenden werknemers telde die absoluut geen kwalitatieve diensten aan het Palestijnse volk verschaften. Tienduizenden verkregen officiële banen, vooral in de veiligheidsdiensten van de PNA. Zij hadden geen echt werk maar kregen wel een uitkering aan het einde van de maand.

De donorlanden protesteerden niet tegen deze onverstandige politiek, en gingen jaren door met het financieren van deze salarissen. Het was duidelijk dat het werkelijke doel van deze steun niet gericht was op het dienen van het Palestijnse volk, maar eerder om een relatie van afhankelijkheid op te bouwen tussen de Palestijnse bediende en zijn salaris - een salaris dat aan het eind van elke maand afkomstig is van de westerse donorlanden.

Daar de uitkeringen afhingen van het meewerken van de PNA met Israël in zake van veiligheid, werden ze betaald voor zolang er geen verzet was tegen Israël, en zolang de onderhandelingen met Israël bleven duren.

Hier moet gezegd worden dat salarissen niet aan de PNA betaald werden in één bedrag, maar veeleer per maand, op voorwaarde dat de PNA krachtig optrad tegen groeperingen die banden hadden met het verzet tegen de Israëlische bezetting.

De hele wereld zag hoe Palestijnen zichzelf in de val lieten lopen kort nadat Hamas aan het begin van 2006 de verkiezingen won, vooral toen de donorlanden stopten met de betaling van de maandelijkse salarissen. Van het ene moment op het andere was de Palestijnse kwestie veranderd in een kwestie van het betalen van salarissen aan bedienden die er, om te beginnen, niet eens voor werkten!

Opdat de kraan weer opengedraaid zou worden, zagen Palestijnse leiders zich verplicht Amerikaans-Israëlische richtlijnen te aanvaarden. Bijgevolg controleren Amerikanen en Israëliërs effectief de openbare politiek van de PNA.

2. Meestal ontvangen Palestijnse niet-goevernementeel organisaties (NGO's) hun fondsen van westerse donorlanden zoals Italië, de VS, Nederland, Noorwegen, Frankrijk... enz. Enkele uitzonderingen krijgen hun fondsgelden lokaal of van Arabische bronnen.

Sommige van deze NGO's hebben hun relatie met Israël genormaliseerd; andere niet, en weer andere weigerden zelfs datgene te hekelen wat in Amerikaanse ogen voor "terreur" doorgaat. Ondanks de tegenstellingen tussen deze NGO's, waren hun bedienden (meer dan tienduizenden) gewend hun loon van de westerse donorlanden te krijgen. Zodoende is nu hun enige zorg het in handen krijgen van dat inkomen.

Voor deze mensen was stabiliteit dé voorwaarde tot de voortzetting van de sociale en humanitaire projecten waaraan ze werkten. Elke weerstand tegen de Israëlische bezetting kon hun projecten kelderen. Met andere woorden werkten deze beampten in een omgeving die onder invloed staat van westerse landen en waarvan het doel is elk verzet tegen de Israëlische bezetting te verhinderen. Hier moet vermeld worden dat enkele van deze NGO's niet aarzelden het verzet tegen de Israëlische bezetting te veroordelen, en dat hun leiders openlijk de relaties met de zionistische vijand normaliseerden. De beampten van deze NGO's bevonden zich in de lastige situatie te moeten kiezen tussen hun Palestijnse nationale rechten en het kunnen voorzien in hun levensonderhoud. Alleen al door de doorsnee Palestijn op zo'n manier te laten denken, hebben Amerika en Israël één van hun belangrijkste doelstellingen bereikt.

3. De Economische Conferentie van Parijs in 1994 plaatste de Palestijnse economie totaal onder Israëlische controle, met als resultaat dat de Palestijnse economie helemaal afhankelijk werd van de Israëlische. Om een voorbeeld te noemen: er mogen geen goederen in de bezette gebieden binnenkomen zonder dat ze eerst door de handen van een Israëlische zakenman zijn gegaan. Bovendien heeft Israël het recht belasting te onthouden en te bepalen op alle goederen die de bezette gebieden bereiken.

Israël controleert de Palestijnse economie naar willekeur. Op dezelfde manier houdt Israël Palestijnse belastingen in. De hele wereld kon dit ontdekken toen Israël weigerde de ingehouden belastingen terug te betalen zodra de Palestijnen op Hamas hadden gestemd.

Daar komt nog bij dat de Economische Conferentie van Parijs de Palestijnse economie aan de wereld-economie koppelde; in het bijzonder waar het om de vrijheid van goederenvervoer gaat, en het toezicht houden op alle financiële transacties.

Bijgevolg moesten Palestijnen meer importeren en dat ging ten koste van lokaal geproduceerde goe-

deren en diensten. Het resultaat hiervan was dat Palestijnse boeren, schrijnwerkers, vaklui... enz, hun baan verloren, terwijl Israëliërs en Amerikanen de aangiften controleerden van alle fondsen. In het verleden kon de doorsnee Palestijn zijn financiële situatie beheren; dit is echter allemaal veranderd na de Economische Conferentie van Parijs waardoor de stroom van de fondsen gecontroleerd kon worden en waardoor de Palestijnse economie gekoppeld werd met de globale economische en financiële stelsels.

Conclusie

Als tegenwoordig iemand een bezoek brengt aan de Westbank, zal hij horen hoe de levensduurte huizen hoog gestegen is. Hij zal echter weinig horen over de Israëlische kolonisatietactieken, het opslokken van Palestijnse grondstukken, de arrestaties en de moorden.

Het zou niet fair zijn de gemiddelde Palestijns verwijten te maken. De Israëlische en Amerikaanse politiek werd geaccepteerd door een groot aantal Palestijnse vooraanstaanden (vooral onder de academici). Dit dreef de doorsnee Palestijn ertoe de Palestijnse nationale rechten te laten varen ten bate van de zorg voor het levensonderhoud van zijn familie.

Als de economische druk op de Palestijnen blijft duren en als het dagelijkse leven in de Westbank verbonden blijft met westerse financiële bronnen, zullen de prioriteiten van de gemiddelde Palestijn van nationaal tot persoonlijk (nvdr belang) overgaan. In plaats van vast te houden aan het recht op terugkeer, zal de doorsnee Palestijn geobsedeerd worden door de noodzaak zich vast te klampen aan zijn salaris.

Samengevat bestaat het echte doel erin Palestijnse nationale rechten te kopen aan een vaste prijs, vastgelegd volgens Israëlisch en Amerikaans dictaat. Om die reden is de enige bedoeling van het praten over "vreedzame oplossingen" het winnen van tijd totdat zij de Palestijnse zaak volledig herleid hebben tot een kwestie van het maandsalaris. Ironisch genoeg is dit precies wat [Za'ev Jabotinsky](#) al in 1923 bepleitte in zijn befaamde Iron Wall artikel, waarin hij zei:

De prioriteiten van de gemiddelde Palestijn zullen van nationaal tot persoonlijk (nvdr belang) overgaan.

In plaats van vast te houden aan het recht op terugkeer, zal de doorsnee Palestijn geobsedeerd worden door de noodzaak zich vast te klampen aan zijn salaris.

"... Een regeling kan dus ontwikkeld worden onder de bescherming van een macht die niet afhankelijk is van de lokale bevolking, achter een IJZEREN MUUR die zij niet af kunnen breken... een vrijwillig akkoord is gewoonweg onmogelijk. Zolang de Arabieren een sprankje hoop bewaren dat ze er ooit in zullen slagen ons kwijt te raken, is niets of niemand in staat hun die hoop te ontnemen, juist omdat ze geen uitschot zijn, maar een levend volk. En een levend volk zal bereid zijn zulke fatale vraagstukken op te geven enkel en alleen als zij alle hoop laten varen om ooit van de vreemde kolonisten verlost te worden. Dan alleen zullen extremistische groeperingen met hun leuze 'Nee, nooit' hun invloed verliezen, en zal die invloed overgaan naar meer gematigde groeperingen. Dan pas zullen die gematigden voorstellen doen tot een compromis. Dan pas zullen ze met ons gaan onderhandelen over praktische zaken, zoals garanties tegen HEN ERUIT ZETTEN en voor gelijkstelling van burgerlijke en nationale rechten."

Zou deze politiek uiteindelijk kunnen slagen? Zonder enige twijfel lukt het nu. Maar laten we niet vergeten dat niet alle Palestijnen een salaris verdienen, en dat niet de totale Palestijnse bevolking bereid is haar nationale rechten op te geven in ruil voor het maandloon.

Dit artikel werd uit het Arabisch vertaald en staat nu op <http://www.palestineremembered.com/Articles/General/Story8487.html>

Met dank voor de vertaling aan Lienke en Anke!

Aharon Shabtaï:

Zonder de hulp van de VS en nu ook van de Europese regeringen zou Israël de politiek tegen het Palestijnse volk niet kunnen volhouden! Deze hulp geeft groen licht op het verder zetten van de aanvallen en het vermoorden van Palestijnen, speciaal in de Gazastrook. Het is pijnlijk vast te stellen dat Frankrijk, Duitsland, Europese landen, die een verleden hebben in jodenvervolgung, nu deelnemen aan de vervolgingen van Palestijnen en moslims door Israël.

2. MEDIA, reactie op...

- Israël krijgt elke minuut 4.722 dollar van de V.S
- 'Als sancties niet werken tegen Iran, blijft alleen geweld over'

Lezersbrief aan DePers: redactie@depers.nl, webredactie@depers.nl

Reactie op het artikel "Britse politie liet Israëlische generaal lopen" in DePers van 20/02/2008.

Een dikke proficiat aan de journalisten van DePers die het aandurfden om terecht het artikel te publiceren over de van oorlogsmisdaden beschuldigde Israëlische generaal Almog die kon ontsnappen aan het Britse gerecht.

Elkeen is onschuldig tot het ogenblik dat zijn schuld bewezen is. Dit geldt eveneens voor 821 Palestijnen die in 2004 werden gedood (tegenover 107 Israëli's), volgens de organisatie If Americans Knew. Toch zijn Israëlische doden voor de Amerikaanse media zoveel belangrijker dan Palestijnse doden. In tijd ging drie keer meer aandacht aan Israëlische doden bij ABC als aan Palestijnse doden, bij CBS en NBC zelfs vier keer. Elk kind is onschuldig in een conflict, ook Palestijnse kinderen die 21 keer meer het dodelijk slachtoffer waren in 2004 dan een Israëlisch-joods kind (179 tegen 8 doden).

Men schildert stevast Hamas af als "terroristen", "extremisten", "radicalen" en meer van dat fraais. Maar wie bouwde een heel stelsel van gezondheidsdiensten, kinderopvang, ziekenhuizen en onderwijs uit terwijl het corrupte Fatah enkel een Arafat-staat creëerde?

Wie bood Israël een 15 jaar durende wapenstilstand aan?

Wie onderhandelde in het geheim over een wapenstilstand en erkenning van Israël in Zwitserland? (Onderhandelingen die eindigde doordat President Abbas dit aan de grote klok hing!)

Wie zorgde ervoor dat het aantal aanslagen tegen Israëlische burgers de afgelopen jaren op één hand te tellen waren tegenover dagelijkse burgerslachtoffers in de bezette Palestijnse gebieden door toedoen van het Israëlische leger?

Wie zorgde ervoor dat de Britse journalist Alan Johnston ongedeerd werd vrijgelaten?

Wie pakte de interne criminaliteit van al Qaida achtige groepen verweven met Fatah en Israëlische collaborateurs hardhandig aan in de Gazastrook?

Juist, Hamas stelde deze 'extremistische daden'.

Het kan niet zijn dat een joods kind in de media zoveel belangrijker is dan een Palestijns kind of dat gezwezen wordt over joods-Israëlische misdaden, wetende dat de joods-zionistische politiek de sleutel van het probleem is door de bezetting van het Palestijnse volk in Palestina. Israël heeft 121 kolonies enkel voor joden en 102 buitenposten, beiden illegaal op Palestijnse grond. Palestina heeft geen illegale nederzettingen op Israëlische gronden.

Het is dan ook schitterend dat bericht wordt over oorlogsmisdadigers zoals Doran Almog.

31.815 Palestijnen en 6.845 Israëli's raakten gewond sinds 29 september 2000. En 1.031 Israëli's en 4.528 Palestijnen vonden sindsdien de dood volgens If Americans Knew. Toch wordt Israël telkens in de media voorgesteld als "slachtoffers van de oorlog met de Arabieren".

Elke minuut geeft de V.S. 4.722 dollar aan Israël en slechts 208 dollar aan de Palestijnen. Naast deze 2,5 miljard dollar per jaar voor Israël zijn er volgens Jeremy M. Sharp, Amerikaans Midden-Oosten deskundige, nog 1,4 miljard dollar lening-garanties en 148.000 miljoen gemeenschappelijke defensieprojecten (fiscale jaar 2007).

Mario Bergen

Reactie op het artikel 'Als sancties niet werken tegen Iran, blijft alleen geweld over' in De Standaard van 05/03/2008.

Als Arabische landen zoals Saudi-Arabië, Jordanië en Jemen kerncentrales bouwen omwille van de uitputtelijkheid van aardolie en aardgas, kraait daar geen haan naar. Als Iran hetzelfde doet, dan is er beslist iets mis mee. Deze vooringenomenheid wordt bovendien belicht door de joodse lobby bij monde van Isaac Ben-Israel. Hij is wel de laatste die lezers van De Standaard een les moet leren over een zogenaamd misdadig regime. Heel zijn leven heeft hij gewerkt voor de Israëlische luchtmacht. Hij ontwierp diverse wapensystemen voor Israël waarmee het zijn dodelijke bezettingspolitiek tegen het Palestijnse volk kon voeren. Zijn uitvinding, het C4-systeem wordt gebruik voor communicatie tussen grondtroepen, lucht- en zeem-

acht, bijvoorbeeld bij invallen in bezet Palestijns gebied. Het zorgt voor Commando, Controle, Communicatie en Computers (C4) tussen legereenheden en ook tussen legers van bondgenoten. Zonder C4 zou Israël veel buitengerechterlijke executies niet kunnen voltooien. En de uitvinder van die oorlogstechnologie komt ons nu een lesje leren hoe gevaarlijk Iran is?

De andere propaganda kerel is Danny Yatom, oud-directeur van de geheime dienst Mossad. Die ook al betrokken is bij vele buitengerechterlijke executies in Israël en in het buitenland. Recentelijk nog de moord op Hezbollah-activist Mugniyah.

De Verenigde Staten, China, Frankrijk, Groot-Brittannië en Rusland mogen kernwapens hebben. Israël in het geheim ook. Maar Iran, neen, dat land niet.

De berichtgeving in De Standaard is eenzijdig. Enkel informanten van de joodse lobby komen aan bod. Het artikel is dan ook niet geloofwaardig, eenzijdig, niet objectief en totaal niet overtuigend. Waarom praat men niet met een Iraanse journalist, de ambassadeur van Iran in Brussel, Iraanse wetenschappers, Iraanse parlementsleden, Russische kerndeskundigen of andere experts?

Gaat men ons weer een "Iran is slecht, we vallen Iran aan" show verkopen, zoals destijds met Irak? Ik lig er geen ogenblik wakker van dat Iran kernenergie produceert voor eigen behoeften en dure aardolie in euro's op de internationale markt gooit. De V.S. is lastig dat Iran, Venezuela en andere landen meer en meer de dollar links laten liggen. Dat geeft hen nog altijd niet het recht Iran van zaken te beschuldigen waarvan men niet zeker is.

Ik vrees er eerder voor op een ochtend wakker te worden en te horen dat Israël in de Gazastrook een massaal grondoffensief voert. Of te horen dat men Iran aan het bombarderen is. Geweld is nooit een oplossing. Dit moet absoluut vermeden worden. Alleen al spreken over een "mogelijke aanval op Iran" is al een overwinning voor de joodse lobby en maakt straks een werkelijke aanval "makkelijker verteerbaarder voor het westen". Als men maar lang genoeg iemand demoniseert, dan gaat die er op de lange duur ook als een duivel uitzien. En als men iemand constant voor terrorist uitscheldt, zal die op een gegeven ogenblik ook worden aanzien als terreurmaker.

Mario Bergen

Is Iran gevaarlijk als het een kernprogramma zou hebben?
Amerika heeft kernbommen.
Wie heeft ooit de kernbom gebruikt?

3. Zou het stoppen van Hamas raketten Israël tot vrede dwingen?

Onder invloed van de zionistische desinformatie zullen sommigen onder u zullen wellicht tegenwerpen "Ja maar, die raketten dan?". Laten we even kijken wat eerst was. Jan Elschot:

De afsluiting van de Gazastrook werd afgekondigd en ingezet als straf voor de verkiezingsoverwinning van Hamas (Weisglass: "put them on a diet"). Dat had niets met raketten te maken, want er gold toen al een jaar een bestand waar Hamas zich wel aan hield en waar Israël niet eens over wilde spreken. Zelfs toen de economische en politieke boycot werd ingezet, bleef Hamas het eenzijdige bestand respecteren.

Dat bestand kwam pas ten einde (zoals alle voorgaande bestanden) door extreem Israëlisch geweld (de granaat die op het strand van Gaza een complete familie doodde). Toen zegde Hamas (onder enorme druk van de Palestijnse publieke opinie) het bestand op en nam Shalit gevangen, waardoor o.a. de zomeroorlog werd opgestart. Hamas hervatte het bestand daarna, maar Israëlisch geweld ging steeds door, totdat Hamas het bestand opzegde na het bloedbad in Beit Hanoun (53 doden). Pas toen kwam de rakettenregen op gang.

Na het Akkoord van Mecca waren er goede onderhandelingsmogelijkheden, doordat Hamas een zeer langdurig bestand voorstelde en feitelijk Israël binnen de grenzen van 1967 erkende. Toen waren het de westerse mogendheden die elke vredesmogelijkheid kapot maakten door aan het Amerikaanse boycot beleid vast te houden en daarmee in feite de eenheidsregering saboteerden. Het doel werd duidelijk gericht op vernietiging van Hamas, waarvoor Fatah, aangespoord door Elliot Abrams, ruim van wapens werd voorzien.

Maar in feite is echter al het voorgaande irrelevant.

Wat Palestijnen ook doen, voor het Israëlische optreden bestaat geen enkele morele of internationaal rechtskundige grond.

4. Uitspraken die doen nadenken

Shlomo Dror, woordvoerder van het Israëlische ministerie van Defensie, 18 januari 2008:

"Het is onaanvaardbaar dat de mensen van Sderot elke dag in angst leven en dat de mensen in de Gazastrook hun gewone leventje leiden." Bron: <http://bbsnews.net/article.php/20080120105603261>

Christopher Guness, woordvoerder van UNRWA, over de Israëlische afsluiting van GAZA, luidt de alarmklok: (DM 19-01-2008)

"Alle grensposten zijn gesloten en geen enkel hulpkonvooi raakt er nog door (normaal rijden dagelijks 15 tot 20 vrachtwagens met hulpgoederen naar Gaza). Het is noodzakelijk dat die grensposten weer open gaan om iets te kunnen doen aan de misère van de 1.5 miljoen mensen in Gaza", aldus Guness. Afgezien van het feit dat deze blokkade leidt tot een verdere radicalisering van de Gazaanse bevolking, stelt Guness dat "deze blokkade een ernstige impact heeft op de volksgezondheid. We hebben bijvoorbeeld al gevallen van botontkalking bij kinderen vastgesteld." Nog steeds volgens Guness is de situatie in Gaza zo ernstig dat de Palestijnen al geen cement meer vinden "om graftombes voor hun doden te maken". De ziekenhuizen geven lakens mee omdat lijkwades niet meer voorhanden zijn. "Zelfs in de dood worden de Palestijnen getroffen door de Israëlische blokkades", zei Guness.

David Newman (november 2003)

Indien je kijkt naar de drang voor een tweestatenoplossing in het verleden, dan was het steeds om een conflict te voorkomen. Tegenwoordig, meer en meer mensen zeggen dat we het moeten doen, omdat we anders zullen eindigen met een bi-nationale staat. ... Indien je naar de publieke opinie kijkt, merk je dat de ene kwestie die de Joodse bevolking in Israël verenigt, is dat 90 procent zegt dat ze een Joodse meerderheid willen behouden. Het probleem van de rechtse politiek vleugel is dat zij een Groot Israël inclusief de bezette gebieden willen, zonder enige terugtrekking. De ironie is dat zij hierdoor een bi-nationale staat binnenhalen.

2 april 2008: De gemoederen flakkerden op tijdens de plenaire sessie van de Knesset op woensdag, toen de National Union MK ((member of the Knesset) **Effie Eitam** de Palestijnse parlementariërs vertelde dat "op een dag zullen we jouw uit dit huis verdrijven, en uit het nationale huis van het Joodse volk".

Ilan Pappé 15-3-08 :

"Maar ik ben een historicus, en dit is de waarheid zoals ik ze zie: Het verhaal van slachtoffer en dader. En het slachtoffer zijn de Palestijnen. Zonder de Palestijnen te idealiseren – slachtoffers zijn niet noodzakelijk vriendelijke mensen, maar het blijven slachtoffers."

Israeli Infrastructure Minister, Benjamin Ben-Eliezer: 5-4-08:

"We zouden snel de tweestatenoplossing moeten waar maken, want het is beter een kleine joodse staat met joodse meerderheid, dan één staat met Arabische meerderheid!"

Wist je dat? (uit 'Married to another man', Carmen Ghada)
Er Palestijnse concentratiekampen waren in de oorlog van 1948-'49, waar Palestijnse mannelijke gevangenen tussen 10 en 60 jaar onder dwangarbeid huizen moesten bouwen voor de nieuwe joods-Israëlische immigranten.

5. PERSBERICHT: CODIP vzw betreurt inhoud film Wilders

CODIP vzw (Centrum voor Ontwikkeling, Documentatie en Informatie Palestijnen) betreurt de film van de heer Wilders over de 'fascistische Koran en de barbaar Mohammed'. Wilders is bekend om zijn extreme antimoslim visie en misbruikt de vrije pers om geloofsgemeenschappen en mensen tegen elkaar op te zetten. Daarvoor gebruikt hij stereotypen, beledigingen en onwaarheden.

Slechts een minderheid van de moslimwereld bestaat uit extremisten. Het is fout om honderden miljoenen moslims te stigmatiseren. Deze mensen staan voor dezelfde waarden als christenen en joden: op een vreedzame wijze geloven in één God met als centrale peiler de naastenliefde. Wilders vertegenwoordigt niet alleen zijn partij, maar eveneens 16 miljoen Nederlanders als parlements lid. Ook diegene die in moslimlanden werken, reizen of leven. Met het verspreiden van de film dreigen zij te worden vereenzelvigd met de politieke visie die Wilders de wereld instuurt.

Wilders zou er beter aandoen om gematigde moslims te steunen tegen een minderheid extremisten. Het tekort aan onderwijs over de leefwereld van moslims en hun invulling van de islam schept een vertekend beeld bij jongeren. Zij zien het vaak als “alle Arabieren zijn moslims” terwijl er veel christelijke Arabieren leven in Palestina, Jordanië, Egypte, Syrië, Libanon, Irak en Iran. En niet alle moslims zijn Arabieren zoals ruim 200 miljoen moslims in Indonesië en 160 miljoen in Pakistan. Onderwijs moet zulke zaken duidelijk maken, net als het feit dat niets in de Koran terreur rechtvaardigt.

Elke godsdienst kan misbruikt worden door extremisten: in de middeleeuwen de kruistochten die militaire campagnes waren tegen niet-christenen. Of heden oorlogen en bezetting voor olie, water en grond in naam van God. Alle vormen van extremisme zijn ten eerste te veroordelen en nooit goed te keuren.

Extremisme is ook een film tegen 1 miljard moslims of het willen verbieden van de Koran. Wilders misbruikt al jaren het recht op vrije mening om mensen op stang te jagen. Ja, er zijn problemen met een groep mensen met een andere religie en origine in onze samenleving. Die zaken moeten we onder ogen durven zien en bijsturen in het belang van alle inwoners. Maar met een racistische propaganda-film los je die problemen niet op, maar wakker je ze eerder aan.

CODIP schaart zich in tegenstelling met Wilders wél achter artikel 1 van de Nederlandse grondwet. Discriminatie wegens godsdienst, levensovertuiging, politieke gezindheid, ras, geslacht of op welke grond dan ook, is niet toegestaan.

Geert Wilders heeft een zionistische (Israëlische) agenda. Het Kamerlid is een vriend van Israël en pleitbezorger van de joodse staat. Hij looft Israël als ‘voorbeelddemocratie’. Wilders heeft jarenlang gewoond en gewerkt in Israël in een mosjav. Zijn ‘oorlogshelden’ zijn Sharon en Olmert. De indrukwekkende reeks Kamervragen ter verdediging van Israël en aanvallen tegen buurlanden zijn al lang niet meer bij te houden. Israël is echter een terreurstaat waar Apartheid heerst over het Palestijnse volk, een terreurstaat die zonder emotie vrouwen en kinderen vermoordt. Het idee om mensen zes maanden te kunnen opsluiten zonder proces haalde Wilders in Israël en stelde het in 2005 (vergeefs) in Nederland voor. Iemand die dweept met Sharon, langsloopt bij de Mossad en de Israëlische ambassade zoals bij de kruidenier en bezig is met Nederland te destabiliseren en tweespalt te stichten met krasse uitspraken en nu met deze film, bezorgt ons kippenvel.

*Als politici zeggen 'het is maar een druppel op een hete plaat':
De consequentie van een politieke druppel op de hete plaat is:
het politieke beest wil zijn pels niet schroeien.
Politici vergeten licht dat een zee van druppels de plaat laat afkoelen.
John Heuzel*

6. CODIP-ACTIEF

1. **Campagne APP** (Akte Platform Palestina, waarvan CODIP en het VPK deel uitmaken): **herdenkt 60 jaar Al Nakba, 60 jaar catastrofe en 60 jaar ontheemde Palestijnse vluchtelingen**
 - a. **Uitnodiging: 12 april 2008 om 13u: VPK, Vierwindenstraat 60, 1080 Brussel: *Nidal al Azzeh* van BADIL** (Palestijnse organisatie die rond de vluchtelingen werkt), **en *Tar Dor* van ZOCHROT** (Israëlische organisatie die de Israëlische bevolking sensibiliseert rond de Nakba)
Beide sprekers laten een ondubbelzinnig en verhelderend licht schijnen op de Nakba, de vluchtelingenkwestie en mogelijke oplossingen van het conflict binnen het kader van het Internationaal recht. Ze leggen een pijnlijk gezamenlijk verleden bloot, dat Israël's en Palestijnen met elkaar verbindt.
 - b. **16 mei, 14-16u: Muntplein Brussel : animatie en spel rond 60 jaar Nakba**
 - c. **18 mei 2008: Pathé Palace Anspachlaan 85 Brussel: herdenking 60 jaar Nakba (APP & ABP** (Association Belgo-Palestinienne): vanaf 14u
2. **Een onvergetelijke reis naar Israël-Palestina: 31 juli tot 10 augustus**
Kostprijs ongeveer 1100 € (inbegrepen vliegticket, overnachting, ontbijt, warme maaltijd, vervoer, gidsen) Inschrijven kan tot 21 mei. Als waarnemer optreden in Palestina, de dagdagelijkse situatie met je eigen ogen zien, Palestijnse en Israëlische organisaties ontmoeten, met bezoeken aan Hebron, Bethlehem, Ramallah, Nablus, Jeruzalem, Jenin, Sakhnin, Tel Aviv.
Voor info: neem contact met het VPK: vpk@vlaampalestinakomitee.be. Secretariaat telefonisch te bereiken op dinsdag en woensdag tussen 10 en 17u op het nummer 02/501 67 49
3. **De studiedag voor leraren van 12 april werd uitgesteld en verplaatst naar 25 oktober 2008 (9u-16u) te Antwerpen!**
4. **Dankzij de trouwe sponsors van CODIP** werd in 2007 15.500,00 euro overgemaakt aan de partners in Palestina. Opnieuw zijn er twee studenten afgestudeerd, Nahreen en Samar. Samar werkt ondertussen als leerkracht. CODIP blijft studenten steunen: Ahlam: Arabisch, eerste jaar; Hasan, economie, eerste jaar, Manar, management en fondsenwerving, eerste jaar; Sana, verpleging, eerste jaar; Sali, Engels, derde jaar; Isra', economie, eerste jaar.
5. **NIEUW ! Boek De etnische zuivering van Palestina, Ilan Pappé**
Zestig jaar geleden riep David Ben-Gurion de Staat Israël uit. Een gebeurtenis die niet ongemerkt voorbijging. Vandaag laait de discussie over de geschiedenis van Israël opnieuw op. Een belangrijke stem in deze discussie is die van Ilan Pappé. "Niemand erkent de misdaden van 1948. Terwijl dat simpelweg een etnische zuivering was, volgens iedere definitie daarvan. Als de ene etnische groep de andere verdrijft, is dat etnische zuivering." "Iedereen wist het. Maar Europa bleef stil, om wat het de Joden zelf had aangedaan." In zijn geruchtmakend boek De etnische zuivering van Palestina verwijst Pappé de mythen over de stichting van de staat Israël naar de prullenmand. Onverbloemd toont hij hoe de Joden zich in 1948 schuldig hebben gemaakt aan etnische zuiveringen. Pappé beschrijft hoe een jaar lang elf adviseurs van Ben-Gurion samenkwamen om te bespreken hoe de Arabieren verdreven konden worden. Zeer terughoudend beschrijft hij de gruwelijkheden. Hierbij laat hij oorspronkelijke documenten en mondelinge overlevering voor zich spreken. Tot slot toont Pappé aan dat de internationale gemeenschap wist van de misdaden, maar bewust niet ingreep. Auteur ILAN PAPPE (1954) is professor Politicologie aan de Universiteit van Haifa en een van de meest vooraanstaande Nieuwe Historici uit Israël.
De etnische zuivering van Palestina Prijs bij CODIP € 22,50 (excl.portkosten)